

Una festa a Francònia

Marxes de banda i pitxers de cervesa: la gran festa

A A. GARCIA HERNÁNDEZ
 Al nord de Baviera, Francònia ens ofereix un paisatge verd que tots coneixen retratat en *L'enigma de Gaspar Hauser*. Tots els ecologistes alemanys intenten transmetre la preocupació del deteriorament dels seus boscos, allò que anomenen la «pluja àcida».

Guiats per un amic de Nuremberg, sociòleg i, ¡com no!, capaç de llegir i escriure en català, vam recórrer les comarques. Un alemany acostumat a les festes del nostre país, que volgué dur-nos a l'equivalent festiu germànic.

El fet es produïa en un poblet menut de Francònia, majoritàriament agrícola. Una nau ampla havia estat condicionada amb bancs i taules llargues, i a l'entrada una rulot servia com a lavabo, perquè les coses han d'estar ben organitzades. Era difícil veure pixar pel camp, tots respectaven la cua i anaven buidant tota la cervesa en la tassa de la rulot. Activitat contínua, perquè els gots eren d'un litre, i la gent els buidava com si fossen les nostres «canyes».

En un racó de la nau, un entaulat, on una bandeta de música de sis o vuit persones interpretaven, segons vaig deduir, marxes militars en temps de pau. L'amplificació del so era mínima, però no hi calia més: els alemanys, a casa seua, no criden, sols ho

A Munic, capital de Baviera, les festes tradicionals tenen un aire molt més solemne

W/W. són marxes militars, em van corregir, és música popular de la comarca.»

fan quan van de turistes. Tal serietat i correcció em van fer preguntar al meu amic si allò era una festa que es repetia cada setmana, atés el poc entusiasme

que semblaven manifestar enfront de la celebració. «No, home, no, va contestar-me, aquesta festa és anual.»

Passava el temps, i tot el que havia canviat era l'abundància de pitxers buits sobre les taules, però el tipus de música i l'expressió de la gent continuaven impertorbables.

Finalment, un senyor ben vestit, amb una guitarra, va pujar a l'escenari i començà una llarga paragrafada interrompuda, de tant en tant, per somriures d'alguns sectors del públic. El meu guia em

va explicar que feia acudits sobre els alemanys de més al nord de Baviera —la major part del cens, vaig pensar—, i feia conya sobre el seu caràcter seriós, avorrit. Per a nosaltres, era difícil imaginar, doncs, una festa en tot aquell sector de la República Federal. I ja, si volem exagerar, ¡com seria un soterrament! Com tampoc no podia calcular ja les bótes de cervesa que devien haver caigut. Una oloreta característica anava embafant l'ambient.

El senyor de la guitarra començà a cantar, a l'estil tirolés, ja sabeu, allò de les filigranes de gola i de veu. Autoanimat per la primera cançó, tornà a parlar a la gent. El meu amic traduïa: «ara demana a tots que canten amb ell.» Va dubtar un poc, i tot seguit va afegir: «Ja veuràs com no canta ni Déu.» Efectivament, aquell, allà dalt, entusiasmat, i tots els de baix amb una expressió d'indiferència total. Els més atrevits seguien el ritme asseguts, movent el cos d'esquerra a dreta, com la tuna quan canta *Clavelitos*, i fent soroll amb el cul dels gots contra la taula.

Finalitzada la solitària actuació de l'home de la guitarra, pujà de nou la banda per a interpretar més marxes militars. «No son marxes, em va corregir l'alemany, és música popular d'aquestes comarques.» Unes quantes parelles ballaven en un raconet, amagades per una filera de plantes «col·locades estratègicament —segons el meu amic— per a vencer la timidesa». Deurien ser les 11 de la nit quan la gent es retirava. ¡Necessitaven descansar fins l'any que ve!